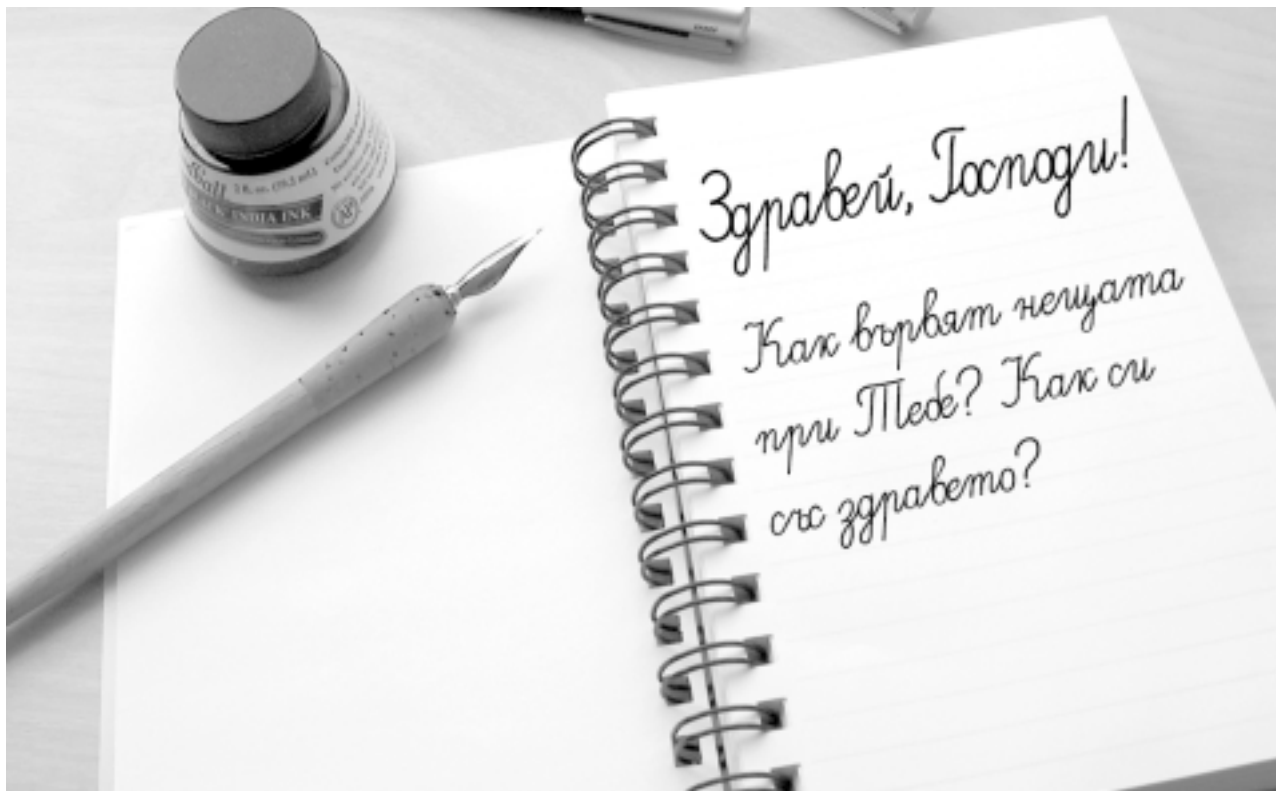


Писателят Рига Михаил Димов намерил най-добрия начин да види света през очите на децата. Когато бил в чужбина, прочел в един вестник писма на американски деца, в които те сякаш разговаряли с Бога. Тогава му дошла на ум мисълта: „А какво биха казали нашите деца?“ - и подготвил три въпроса: „Какво би искал да попиташ Бога?“, „Какво би искал да Му разкажеш?“ и „За какво би искал да Го помолеш?“. „Обърнах се към любимите учители на децата - разказва авторът - и ги помолех колкото може по-внимателно, грижливо и ненапранчиво да зададат въпросите. Децата отговаряха искрено, философски, дори с чувство за хумор. Много от тях може би не знаеха нищо за Бога, но интуитивно чувстваха, че Той е нещо по-високо от родителите и от всички на Земята. Учителите бяха във възторг от отговорите, четяха ги в учителските стаи и се удивляваха.“ Писателят получил повече от 3500 писма. Представяме ви някои от тях.



писмо до Бога

- „Здравей, Господи! Как вървят нещата при Тебе? Как си със здравето?“ Женя, 2 клас
- „Ако Ти организиращ края на света, кой ще Ти се моли?“ Петя, 4 клас
- „Небето е синьо, когато си в добро настроение ли, Господи?“ Надя, 3 клас
- „Хората толкова

страда на Земята, няма в Твоя аз ще е още по-зле?“ Радик, 4 клас

- „А какво образование имаш?“ Зайга, 2 клас
- „Аз Те обичам, разбира се, но повече обичам мама и татко. Нали не се сърдиш?“ Зоя, 3 клас
- „А дето продават свещи в църквата, това

Твоят бизнес ли е?“ Толук, 2 клас

- „От кой момент човек може да се смята за възрасен? Когато не се бои от инжекции или когато му харесва Светланка?“ Марик, 3 клас
- „Защо през пролетта, когато вечер Ти включваш звездите на небето и духаш топъл вятър на Земята, и наоколо е тихо-тихо, ми се иска да плача?“ Наташа, 2 клас
- „Добре, Христос е

страдал заради хората, а за какво страдат хората?“ Гриша, 4 клас

- „Е, добре, първата двойка на земята си създад Ти. А как са направили третия човек?“ Владик, 4 клас
- „Ти имаш ли ум, или целият се състои от гуша?“ Женя, 4 клас
- „Нали първи са започнали да раждат мъжете - спомни си реброто на Адам и Ева. Какво не Ти хареса в това, че стовари този труг върху жените?“ Зоя, 4 клас

• „За да ми простиш греха, отначало трябва да свъреш ли?“ Петя, 1 клас

• „Защо просящите просят милостиня около църквата, за да можеш да отбелязваш кой е дал ли?“ Ира, 2 клас

• „Значи, ако съм разбрал правилно еволюцията, Ти си създад Адам и Ева, а по-нататък човекът е произлязъл от маймуна?“ Сергей, 3 клас

• „А Твоите ангели ходят ли на училище?“ Вася, 1 клас

• „Ти с колко години си по-голям от Земята?“ Рая, 1 клас

• „А на другите планети Ти ядосан ли си?“ Андрей, 2 клас

• „Господи, има ли Те изобщо?“ Александър, 2 клас

• „Ти как живееш на небето? Всичко ли си имаш? Или може би Ти трябва нещо?“ Зина, 3 клас

• „А мен има ли ме в действителност?“ Лоба, 3 клас

• „Ти какво, по-невидим си от въздуха ли?“ Рита, 2 клас

• „Кога е започнала любовта на Земята?“ Катя, 4 клас

• „Ти можеш ли да ми дадеш късмет и надуваема лодка?“ Арвид, 3 клас

От сп. „Божия любов“, бр. 49

Една галечна земя и стари времена сочат към реалността на Бога в настоящето

Едно от най-тъжните неща, които посетителят на Ерусалим може да види, е Стената на плача и много от посветени еврейски поклонници, стоящи пред единствената останала руина от техния древен храм, разрушен през 70 г. сл. Хр. от римските войски. Часове наред поклонниците се люшкат напред и назад, държейки части от Писанията, и се молят горещо. В дупките между камъните могат да се видят много парченца хартия, съдържащи молитви за възстановяването на сградата, която е била символ и фокус на тяхната вяра в продължение на 14 века преди нейното разрушаване.

Точно преди тези трагични събития било написано боговдъхновено писмо до еврейските християни, каращо ги да разберат значението на тази величествена структура в светлината на смъртта и възкресението на Исус Христос.

Евреи 9:1-14 дава образно описание на еврейското светилище и неговите служби, така както преди това то е било описано в най-малки детайли в библейските книги Изход и Левит.

Това светилище има едно необикновено предназначение: Бог да общава посредством него между

хората Си (виж Изход 25:8). Той изяви присъствието Си във второто отделение на светилището, наречено Светая Светих, и се яви в ярка светлина и слава, наречена „кабод“ или „шекина“. Когато храмът

естеството и размерите на всяка част от свещеното място. Структурата и службите бяха специално направени като сянка на изкупителното дело на Месия за нас в небето. Във всички служби, про-

само до външния двор на храма, където той беше принасян. Задължение на свещеника беше да занесе част от кръвта на жертвата в първото отделение, наречено Светая. Кръвта беше символ на

търп чрез дебела, тежка завеса, отделяща мястото. На първосвещеника беше позволено за кратко време да внесе натрупания грях на нацията, символизиран чрез греха на жертвените животни, и да го положи върху умилостивището. Там се намираше абсолютният морален закон на Бога, написан на каменни плочи.

Пресвящото място на земята символизираше службата на Исус за нас в небето, „истинското“ пресвято място. „[Нашата надежда] прониква в това, което е вътре зад завесата; където Исус като предтеча влезе за нас и стана Първосвещеник до века.“ (Евреи 6:19,20) Той седна отясно на престола на Величието в небесата (Евреи 8:1), където можем да получим милост и благодат във време, когато се нуждаем от прощение на греховете си (Евреи 4:16).

Това означава, че днес нашата съвест може научина да бъде очистена от греха и вината (виж Евреи 9:14). Старата жертвена система беше единствено ритуална и, понеже трябваше постоянно да се повтаря, е ясно, че не беше ефективна (виж Евреи 9:25, 26). Сатана е наречен „обвинител“ на Божия народ (Откровение 12:10, Захария 3:1) и постоянно ни кара да вярваме, че греховете ни никога не могат да бъдат простени.

Трудността на християнството се състои в това, да приемеш, че Исусовата саможертва е спечелила прощението за нашите грехове; и ако това е така и ние сме по-

молили да ни бъде простено чрез вяра, така както Той е казал, тогава няма причина съвестта ни да се безпокои за който и да е грях от миналото ни.

Защото Исус е отишъл право в присъствието на Бога, ние също можем да отидем там с Него, ако сме „в“ Него. Исус беше истинското присъствие на Бога с нас. Той дойде и „скинията“ Му беше между нас (виж Йоан 1:14). Славатата шекина от стария храм - самото Божие присъствие - беше покрито с обикновена човешка плът, наречена Исус.

Говорейки за тялото Си, Исус каза на съвременниците си евреи: „Разрушете този храм и за три дни ще го издигна“ (Йоан 2:19). Когато римският войник заби копие в сърцето на Исус на кръста, Божието сърце беше открито видимо пред всички хора за първи път. Раздирането в същото време на завесата, стояща пред Пресвящото място (Матей 27:51), отбелязва раздирането на Неговото тяло (Евреи 10:19-22).

Сега всяко човешко същество има директен достъп до присъствието на Бога и ние можем да влезем в него с пълно доверие и сигурност. Тази реалност даде способност на апостол Павел и другите новозаветни християни да се доближават до Бога, независимо колко тежка е личната им ситуация (виж Ефесяни 3:12-14).

Фактът, че толкова много хора днес все още не признават това, е истинската трагедия на Стената на плача в Ерусалим.

НЕБЕСНИЯТ ХРАМ



беше осветен, славата се спуска с такава мощ, че Мойсей не можеше да влезе там. Израилтяните знаеха, че Божието присъствие е там по облака, който беше над храма всеки ден, и по огнения стълб през нощта.

В Евреи 9 глава тази сграда е наречена „земна“ скиния, която е направена според образа на истинската, поставена от Бога в „небето“ (виж Евреи 8:1-5). На Мойсей бяха дадени специални инструкции за

веждани постоянно всяка година от еврейския народ, Святият Дух наблюдава един основен урок, който иска християните да научат (виж Евреи 9:8,9). Той желае да разберем, че докато старото земно светилище съществува сред Божия народ и има своето значение за него, достъпът на народа до Божието присъствие е строго ограничен.

Средният еврейски гражданин можеше да донесе жертвения си принос

греха на Израел и беше поставяна на роговете на малък олтар, кадилния олтар, намиращ се пред прегоградата на Пресвящото място (Светая Светих).

Това се случваше всеки ден на годината, с изключение на деня, наречен Йом Кипур (Ден на съг), когато единствено първосвещеникът можеше да влезе във второто отделение - в реалното Божие присъствие. На обикновените свещеници беше забранен този дос-